

356,000 Kr., som det saaledes ser ud til, at Sygekasserne faae som Tilskud, er en meget tvivlsom Fordel. Som den ærede foregaaende Taler bemærkede, kan der nemlig sikkert gjøres Regning paa, at Lægehonoraret vil blive betydelig større, naar det Offentlige træder til. Jyskus Trautner i Odense har opgivet, at i Aaret 1882 blev der givet i Lægehonorar i Landets forskjellige Sygekasser 117,000 Kr.; men dersom Lægerne skulle have det Honorar, som de naturligvis kunde gjøre Fordring paa, saa vilde det blive 393,000 Kr. Altsaa renoncerede Lægerne paa 276,000 Kr. Man gjør gjældende, og vistnok med Rette, at i det Dieblif, det Offentlige skal betale, saa bortfalder Renoncationen paa disse 276,000 Kr., saa ville Lægerne forlange sædvanlig Lægehonorar. Endvidere kan der jo ikke gjøres Regning paa privat Tilskud fra Kommunerne, naar der bliver paalagt offentligt Tilskud. De private Tilskud, som nu udgjøre omtrent 28,000 Kr., foruden frit Hospital hjff og her eller Moderation i Hospitalbetalingen, maa man sikkerlig gjøre Regning paa ville bortfalde. Endelig have Sygekasserne nu et særligt Bidrag fra Vresmedlemmer og i Gaver af over 60,000 Kr. Differencen i Lægehonoraret, de frie kommunale Bidrag, Bidragene fra Vresmedlemmer og Gaver udgjøre tilsammen henimod 400,000 Kr., altsaa et større Beløb end det Tilskud, som det Offentlige ifølge Lovforslaget vil yde. Efter disse Tal kunde det jo se ud, som om Lovforslaget snarere vilde bringe Tab for Sygekasserne end Gevinst. Det vil jeg nu imidlertid dog ikke paastaa; men jeg vil paastaa, at den Fordel, som Sygekasserne kunne vente ved det Tilskud, som her foreslaas, rimeligvis vil blive meget ringe, hvormod der tages overordentlig meget, idet der griebes dybt ind i Sygekasseordningen. Derfor er min Hovedante mod Lovforslaget denne, at det tager for Meget og yder for Lidt.

Naar jeg saa skulde gaa over til ganske kort at omtale, hvad jeg vilde anse for heldige Grundtræet i en Sygekasselovgivning, saa vil jeg for det Første bemærke, at jeg er enig med Kommissionen i, at Frivillighedens Princip maa bevares. Regjeringen har ogsaa anerkjendt det, der er ikke Tale om noget Tvangssystem. Frivilligheden har, som det jo er udtalt, haaret skjønne Frugter, vi bør derfor ikke gaa Frivilligheden for nær, og vi bør endvidere heller ikke gaa Selvføyet i Foreningerne for nær; vi bør ikke i nogen Maade belemsre dem med uønskelige hævpende Maaned. Jeg indser jo ganske vist, at naar det Offentlige og navnlig Statskassen skal give Bidrag, maa der ogsaa være en Kontrol, men denne Kontrol maa

indskræntes til det absolut Fornødne; og dertil mener jeg, at det første Punktum i § 8 maatte vilde være saa nogenlunde tilstrækkelig; jeg vilde derimod stryge de allerfleste øvrige Bestemmelser. Det første Punktum i § 8 lyder saaledes: „I de anerkjendte Sygekasser skulle Medlemmernes Bidrag være saaledes fastsatte, at de i Forbindelse med Kasserens øvrige ordinære Indtægter og det ved denne Lov paabudte Tilskud fra det Offentlige ere tilstrækkelige til Fyldestgjørelse af Kasserens Forpligtelser“. Altsaa, naar en Sygekasse ansøger om at blive anerkjendt, indsendes der en Beretning om Kasserens økonomiske Status, dens Indtægter og Udgifter. I England forlanges der ikke Andet. Der forlanges kun, for at en Sygekasse kan blive anerkjendt, en Beretning om Indtægt og Udgift ved Anerkjendelsen; saa forlanges der endvidere hvert femte Aar en Beretning om dens finansielle Situation, og endelig er der i Tvivlstilfælde givet Leilighed til at foretage en Undersøgelse af Kasserens Tilstand. Det vil ligeledes være i sin Orden, at der her, naar man havde en Formodning om, at en Kasse ikke kunde opfylde sine Forpligtelser, blev givet Leilighed til at foretage en saadan Undersøgelse; det vilde jeg finde ganske naturligt og rigtig. Dette med Hensyn til Ordningen. Med Hensyn til Ydelserne mener jeg, at det Offentlige bør yde en hel Del mere end det, der er foreslaaet ved Lovforslaget. Det bør efter min Formening yde fri Læge, fri Medicin og fri Hospitalhjælp til alle Ubedragede. Dette bør være det Maal, vi stille paa. Jeg ønsker helst Hjælp ikke blot til dem, der ere i Sygekasserne, men ogsaa til dem, der ere udenfor Sygekasserne. Det er jo nemlig givet, at hvor frødig en Udvikling Sygekasserne end have haft i de sidste 20 Aar, er deres Medlemsstal dog ikke større, end at der er tre Gange saa mange Mennesker, der høre til de Ubedragedes Klasse her i Danmark, som dem, der findes i Sygekasserne, og jeg feiler næppe, naar jeg siger, at de Ubedragede, der ikke ere i Sygekasserne, for største Delen ere dem, der trænge allerhaardst til fri Læge-, Medicin- og Hospitalhjælp; thi det gennemsnitlige Bidrag, som skal gives og som i 1885 var 6 Kr. 67 Ore pr. Medlem, er for stort for dem, der sidde og døie for Udkommet hver eneste Dag, til at de kunne affe det. Dette Bidrag, vilde jeg, skulde udredes helt af Staten. Dog skulde jeg heller ikke have Noget imod, at det udrededes dels af Stat og Kommune, f. Ex. $\frac{3}{4}$ af Staten og $\frac{1}{4}$ af Kommunen. Endvidere vilde jeg foreslaa, at der skulde gives Tilskud til Sygepengene foruden fri